

soudu exekučního došlo, nebyl prvý soud k rozhodnutí o tomto návrhu vůbec příslušným a měl je dle Šu 44 j. n. k vyřízení odstoupiti okresnímu soudu v Bratislavě jako příslušnému soudu exekučnímu.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu znovu rozhodl.

Důvody:

Právnímu názoru rekursního soudu sluší přisvědčiti potud, pokud odůvodnil správně, že, když nelze pochybovati, že dožádání o výkon povolené exekuce došlo okresnímu soudu v Bratislavě před podáním návrhu na odložení exekuce, jest k vyřízení tohoto návrhu podle Šu 45 odstavec druhý ex. ř. příslušným exekuční soud. Jiná jest otázka, lze-li okresní soud v Bratislavě s hlediska Šu 17 ex. ř. považovati za exekuční soud ve smyslu v historických zemích republiky platného řádu exekučního. Otázku tuto sluší zodpověděti záporně. V Šu 17 ex. ř. praví se, že přítomným zákonem t. j. v historických zemích republiky platným řádem exekučním na civilní soudy přenesené účastenství na exekučním výkonu — přísluší, pokud zákon jinak neurčuje, okresním soudům. Tím je pojem exekučního soudu zřejmě ohraničen, jmenovitě je tím vysloveno, že exekučním soudem ve smyslu citovaného předpisu jest pouze tuzemský soud potud, pokud pro jeho obvod platí exekuční řád. Z toho plyne, že jím není okresní soud v Bratislavě, neboť soudy na Slovensku podrobeny jsou uherskému zákonu, který jím příslušnosti, jakou má na mysli předpis Šu 45 II. druhé věty ex. ř. neposkytuje (§ 39 zák. čl. I. IV. uh. zák.). Proto sluší uznati, že pro tuto věc platí předpis Šu 45 II. první věty ex. ř., podle které v tomto případě příslušným zůstal ku vyřízení tohoto návrhu exekuci povolivší soud, tedy krajský soud v Plzni. Jelikož se rekursní soud neobíral věcnou stránkou návrhu, bylo jeho usnesení zrušiti a rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 4063.

Náhradový zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n.

Do výpovědi ze zabraného majetku nemůže si stěžovati ne hospodařící vlastník, přes to, že mu byla výpověď doručena.

(Rozh. ze dne 15. července 1924, R I 585/24.)

Rekursní soud odmítl stížnost ne hospodařícího vlastníka do výpovědi ze zabraného majetku. Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

Důvody:

Výpověď z hospodaření dle Šu 12—25 náhr. zákona dává se dle Šu 12 toliko osobě hospodařící, a pouze doručuje se dle Šu 18 odstavec druhý také vlastníku. Je přirozeno, že pouze ten, komu dána byla, tedy pouze osoba vypovězená, může míti do ní právo stížnosti, nikoli tedy

i někdo jiný, kdo vypovězen nebyl, byť to byl i vlastník. Proto praví § 20, že do výpovědi může podat stížnost osoba hospodařící a nezmiňuje se o vlastníku, třeba že tomuto jest výpověď vždy aspoň doručiti. To také odpovídá úplně stavu věci, neboť, jde-li o výpověď z hospodaření, dotýká se právě jen osoby hospodařící, vždyť vlastník jako takový mohl neb může práva svá proti záboru hájiti již vůči předchozím aktům zábor uplatňujícím, tedy nehledě k poznámce záboru zejména proti oznámení obmýšleného převzetí, jehož důsledkem výpověď jest (§ 13 záb. zák.) i není tedy odepřením práva stížnosti proti výpovědi nikterak zkrácen. Nařizuje-li přes to zákon, by mu výpověď také doručena byla, děje se to jen proto, by věděl, co s věcí je a jak se tedy jeho poměr vůči osobě hospodařící, která výpověď obdržela, utváří, aby se podle toho zachovati mohl. V poměru jeho ku Státnímu pozemkovému úřadu, v poměru zabranosti se však výpovědí ničeho nezměnilo a proto se mu výpověď ta nedává, není-li právě zároveň také osobou hospodařící, i nemohou proto práva jeho výpovědí danou třetí osobě jako osobě hospodařící býti dotčena, a proto již z tohoto důvodu, t. j. z důvodu §u 9 nesp. říz., na nějž se stěžovatel neprávem odvolává, nepřísluší mu právo stížnosti.

Čís. 4064.

Společenstva výrobní a hospodářská (zákon ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.).

Tím, že uchazeč o členství upsané podíly postoupil třetím a družstvo postup ten schválilo, přestal uchazeč býti svou přihláškou vázán a byl jak z práv tak i ze závazků z přihlášky vypuštěn; lhostejno, že se třetí pak s postoupenými podíly za člena nepřihlásil.

(Rozh. ze dne 15. července 1924, Rv I 749/24.)

Žalující družstvo domáhalo se na žalovaném zaplacení dvou družstevních podílů. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Žalované straně dlužno přisvědčiti v tom, že odvolací soud neposoudil věc po právní stránce správně (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), shledav, že žalovaný jest členem žalujícího družstva a uznal v důsledku toho žalovaného povinným, zaplatiti družstvu na dvou členských podílech zažalovaných 2500 Kč. Jest ovšem nesporno, že se žalovaný přihlásil dne 4. ledna 1922 za člena družstva a že dotyčnou písemní přihlášku na dva podíly vlastnoručně podepsal (§ 6 stanov), ale nesporno jest také, že žalovaný ještě téhož dne postoupil a Dr. František M. od něho převzal ony upsané dva podíly a dále jest nesporno, že tento postup ihned družstvu oznámený byl družstvem dopisem ze dne 6. ledna 1922 schválen a Dr. František M. vyzván, aby přihlášku za člena podepsal. Na základě tohoto zjištěného stavu věci nutno však dospěti oproti stanovisku